ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Z. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2013, č. j. CPR-7749/ČJ-2013-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1 A 72/2013 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“), specifikovanému v záhlaví, jímž byla změněna část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 5. 2013, č. j. KRPA-99901/ČJ-2012-000022, a ve zbylé části bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně

stěžovateli vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), a současně na dva roky stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaná napadeným rozhodnutím zkrátila délku doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok.

[2] Stěžovatel se dne 6. 8. 2012 dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, s požadavkem na vystavení tzv. překlenovacího štítku, jakožto osvědčení o podání žádosti k dlouhodobému pobytu. Zde bylo zjištěno, že má od 14. 12. 2010 podanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, o které dosud nebylo rozhodnuto, a zároveň že nemá oprávnění k pobytu na území České republiky. Z tohoto důvodu byl ještě téhož dne zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném v rozhodné době, a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel pobývá na území České republiky neoprávněně od 11. 5. 2010.

[3] Dne 2. 11. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na tři roky. Na základě odvolání zrušila žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí. V novém rozhodnutí bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění ze stejného důvodu, doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla zkrácena na dva roky. Na základě rozhodnutí žalované, jako odvolacího správního orgánu, byla doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie dále zkrácena na jeden rok, jak je již uvedeno výše.

[4] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou se domáhal soudního přezkumu postupu žalované i přezkumu věcného posouzení. Městský soud ve svém rozhodnutí konstatoval, že žaloba není důvodná. Postupně se vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Uvedl mimo jiné, že správní orgány dostatečně posoudily možné porušení práva na respektování rodinného či soukromého života stěžovatele. Poukázal na nutnost vycházet při posuzování této otázky především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neshledal na postupu žalované ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše uvedenému odporovala, oba správní orgány zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele posuzovaly a hodnotily, a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do stěžovatelova rodinného a soukromého života. Soud se s odůvodněním správních rozhodnutí ztotožnil. Dostatečné a přesvědčivé shledal i zdůvodnění týkající se dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[5] V napadeném rozhodnutí se městský soud dále zabýval také tím, zda měla žalovaná použít § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), který stanoví povinnost seznámit účastníky řízení s podklady pro rozhodnutí. Uvedl, že žalovaná v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, § 36 odst. 3 správního řádu však aplikovat nemusela. Pro své rozhodnutí totiž vycházela z faktu, že stěžovatel dne 28. 12. 2012 vycestoval z území České republiky, což stěžovatel uváděl již ve svém vyjádření

pokračování

k podkladům v řízení před orgánem I. stupně, a svědčí o tom i další podklady založené ve správním spise, např. úřední záznam ze dne 20. 12. 2012 či výjezdní příkaz z moci úřední ze stejného dne. Konstatoval tedy, že žalovaná pro své rozhodnutí neopatřovala nové podklady, ale pouze vyhodnocovala a ověřovala podklady získané v řízení před správním orgánem I. stupně. Závěrem městský soud shrnul, že správní orgány zjistily skutečný stav věci a ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel dne 14. 1. 2014 kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 17. 1. 2014. Kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Má za to, že městský soud vydal napadené rozhodnutí na základě nesprávného právního posouzení věci a lze ho rovněž označit za nepřezkoumatelné, jelikož je nesrozumitelné a je postaveno na nedostatku důvodů rozhodnutí.

[7] Stěžovatel zejména namítá, že městský soud nesprávně právně posoudil jeho žalobní námitku, která se týkala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, na základě kterého je odvolací správní orgán povinen před vydáním rozhodnutí vyzvat účastníka řízení k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, jestliže je rozhodnutí správního orgánu I. stupně měněno a podkladový materiál se rozrostl o nové podklady.

[8] Dále rozebírá, co se rozumí podkladem rozhodnutí, a zdůrazňuje, že pokud správní orgán doplňuje řízení o podkladový materiál, má povinnost vyzvat účastníka řízení k seznámení se s tímto materiálem. To žalovaná neudělala, a proto zkrátila stěžovatele na jeho právech. Upozorňuje rovněž, že žalovaná sama ve svém rozhodnutí uvedla, že vycházela z výsledků vlastního šetření. Stěžovatel proto vznáší tuto námitku, jelikož městský soud dle jeho názoru nesprávně vyhodnotil, že žalovaná nepořizovala nové podklady. K tomu uvádí, že je nutno rozlišovat pojmy „podklad“ a „skutečnost obsažená v podkladu“. Podkladem chápe listinný dokument, který je „novým“ tehdy, pokud dříve neexistoval, bez ohledu na to, je-li např. jeho obsahem jistá skutečnost, která v určité formě mohla být známa i v dřívější fázi řízení. Dle stěžovatelova názoru se prezentační povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu váže k jednotlivým podkladům a nikoli skutečnostem v nich obsaženým. K tomu ještě poukazuje na skutečnost, že úřední záznam ze dne 20. 12. 2012 či výjezdní příkaz z moci úřední neosvědčují jeho vycestování.

[9] Druhou námitkou upozorňuje na chybné posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů dle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Přiznává, že se dopustil protiprávního jednání ve formě nelegálního pobytu, nicméně za situace, kdy má na území České republiky svoji rodinu (syna, snachu a vnuka), se mu vyhoštění jeví jako zjevně nepřiměřené. S uvedenými příbuznými je v úzkém citovém i faktickém kontaktu, aktivně pečuje o výchovu vnuka. Snacha i vnuk stěžovatele mají české občanství, synovi stěžovatele bylo již přislíbeno. Za tohoto předpokladu má možnost získat přechodný pobyt na území České republiky. Za takové situace se jeho vyhoštění spojené s ročním zákazem vstupu na území členských států Evropské unie jeví jako evidentně nepřiměřené nejen ve vztahu k jeho

rodinnému a soukromému životu, ale i rodinnému a soukromému životu uvedených členů jeho rodiny. Právě institut § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců zahrnuje tzv. překážku vyhoštění, kterou nelze upozadit protiprávním jednáním stěžovatele.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil, a požaduje náhradu nákladů řízení.

[11] Žalovaná svým vyjádřením ze dne 27. 1. 2014 sdělila, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat. V rámci vyjádření tak zcela odkázala na shromážděný spisový materiál.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] V první řadě se zdejší soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou vznesl v kasační stížnosti stěžovatel a kterou by se musel Nejvyšší správní soud zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. i z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Veškerá uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek je plně srozumitelný, je zcela zřejmé, jak se městský soud vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami, argumentace je dostatečná a srozumitelná, je zřejmé, z jakých důvodů rozhodl městský soud tak, jak rozhodl, a jakými úvahami se při rozhodování řídil.

[15] Kasační soud tak uzavírá, že v projednávané věci neshledal vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přistoupil proto k vypořádání jednotlivých kasačních námitek, které lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[16] Nejrozsáhlejší kasační námitkou je namítané porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Ve správním řízení tedy mají účastníci právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci

k podkladům rozhodnutí. Toto právo je ústavně garantováno (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ve správním řízení je lze zařadit mezi základní zásady činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 4 správního řádu).

[17] Správní orgán I. stupně je povinen účastníky vhodnou formou vyzvat, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřili, odvolací správní orgán účastníky vyzývá pouze za splnění určitých podmínek. V odvolacím řízení může nastat situace, kdy má být napadené rozhodnutí zrušeno nebo změněno. Potom je správní orgán povinen účastníky s podklady rozhodnutí seznámit, ale jen tehdy, když jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Podstatou problematiky tedy je, zda žalovaná opatřovala pro své rozhodnutí nové podklady či nikoli.

[18] Podkladem rozhodnutí se podle § 50 odst. 1 správního řádu rozumí *zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Jedná se o demonstrativní výčet podkladů pro rozhodnutí, obecně lze říci, že podkladem mohou být všechny druhy informací, údajů a skutečností, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil na fakt, že z rozhodnutí žalované vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí byly i výsledky vlastního šetření, neuvádí však, o jaké výsledky se jedná. Ze správního spisu bylo zjištěno, že na základě žádosti o prověření vycestování cizince ze dne 27. 9. 2013 bylo ověřeno, že stěžovatel dne 28. 12. 2012 skutečně z území České republiky vycestoval. Nejvyšší správní soud předpokládá, že právě na tento podklad stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje a s ním měl být dle svého názoru seznámen před vydáním rozhodnutí žalované, neboť žádný jiný podklad odvolacím správním orgánem opatřen nebyl.

[20] Nejvyšší správní soud na rozdíl od městského soudu dává stěžovateli za pravdu, že se jedná o nově pořízený podklad pro rozhodnutí žalované, se kterým měl být stěžovatel před vydáním rozhodnutí seznámen, a žalovaná tak pochybila, když nepostupovala podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Přestože jsou vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že každá vada nemusí způsobovat tento následek. Zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 – 101; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[21] V posuzovaném případě bylo vycestování stěžovatele zřejmé již z předchozího průběhu řízení, když se sám dostavil na příslušný úřad, kde předložil zakoupenou letenku a požádal o vydání výjezdního příkazu, aby se mohl vrátit do vlasti. Informace, kterou bylo vycestování ověřeno, již jen potvrdila stěžovatelem tvrzenou skutečnost a bylo jí využito ve prospěch stěžovatele, když právě z důvodu dobrovolného vycestování mu byla doba, po

kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zkrácena na jeden rok. Stěžovatel tak nebyl tím, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ještě před rozhodnutím žalované, nijak zkrácen na svých právech, a proto tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Ani stěžovatel přitom netvrdí žádné konkrétní dopady do jeho osobní sféry, nepoukazuje na žádná práva, na nichž by byl postupem žalované dotčen, a ani z obsahu správního či soudního spisu nelze dovodit, že by reálně byl na svých právech jakkoliv zkrácen. Naopak žalovaná pouze potvrdila skutečnosti tvrzené samotným stěžovatelem. Zákonnost rozhodnutí žalované tak není dotčena.

[22] Stěžovatel dále napadal i chybné posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „*imigrační historii*“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45).

[23] Obdobná kritéria přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů požaduje i § 174a zákona o pobytu cizinců: (1) závažnost a druh protiprávního jednání, (2) délku pobytu cizince na území, (3) jeho věk, (4) zdravotní stav, (5) povahu a pevnost rodinných vztahů, (6) ekonomické poměry, (7) společenské a kulturní vazby navázané na území, (8) intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[24] Městský soud k tomu uvedl, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele zhodnotily, a řádně odůvodnily závěr, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu v této otázce zcela ztotožňuje.

[25] Zásah do rodinného života by mohl stěžovatel pociťovat ve vztahu k dospělému synovi s rodinou. Přitom platí, že: „*Rodinou je v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi*“ (k tomu srov. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 145/2013 - 38). V průběhu

pokračování

správního řízení bylo navíc zjištěno, že stěžovatel má ve své domovské zemi dospělou dceru s rodinou a otce, tedy podstatná část rodiny se stále nachází v Gruzii. Správní orgány ani městský soud proto nepochybily, pokud sice shledaly zásah do rodinného života stěžovatele, který ale rozhodně není nepřiměřený.

[26] Pokud jde o jeho soukromý život, lze konstatovat, že stěžovatel přicestoval do České republiky až ve věku 49 let, celkově pobýval na území České republiky do dne zahájení „vyhošťovacího" řízení necelé 4 roky, z toho více než dva roky nelegálně, jeho zdravotní stav umožňuje vycestování ze země (což bylo prokázáno i tím, že koncem roku 2012 vycestoval, jak je uvedeno výše), stěžovatel v České republice nepracuje, nevlastní nemovitý majetek ani neuvedl jiné soukromé důvody ospravedlňující setrvání na území České republiky. Naopak v Gruzii je vlastníkem domu a lze usuzovat, jelikož tam strávil podstatnou část svého života, že bude tam mít i bohatší soukromý život. Ani v tomto bodě tedy neshledal Nejvyšší správní soud pochybení správních orgánů a městského soudu, když nekonstatovaly zásah do soukromého života stěžovatele.

[27] Z rozhodnutí městského soudu je přitom zřejmé, že se zcela ztotožnil se závěry správního orgánu, odkázal na ně souhlasnou poznámkou a nebylo tedy třeba, aby se s námitkou podrobněji vypořádával. K obdobnému závěru došel již zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*" Nejvyšší správní soud tak shledal napadené rozhodnutí správným.

[28] Stěžovatel v kasační stížnost upozornil i na skutečnost, že pokud jeho rodinní příslušníci mají občanství České republiky, má otevřenou cestu k získání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, takže v dohledné době může dojít k legalizaci jeho pobytu. Nejvyšší správní soud však uvádí, že stěžovatel tuto skutečnost nenamítal v žalobě proti rozhodnutí žalované, jedná se tedy o kasační námitku nepřípustnou, a tudíž se jí zdejší soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu

nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu